

nuanțări în indicele onomastic și cel geografic care să indice raportul dintre înregistrarea onomastică sau de loc și intrarea principală cu care e pusă în relație (spre exemplu diferențierea grafică între localitățile unde au apărut periodice (loc de editare sau de tipărire) și localitățile despre care se vorbește într-un periodic dat.

Încheierea pe o notă critică nu trebuie să lase impresia că nu acordăm o suficientă importanță dicționarului, sau că ignorăm efortul de excepție al autorilor. Carte de mare însemnătate a culturii noastre, dicționarul soților Răduică, este, ca orice operă umană, perfectibil.

Sintezele profesiei

Mircea Regneală,

*Vocabular de biblioteconomie și știința informării,
București, Asociația Bibliotecarilor din Învățământ.*

România, vol. 1: A-L, cop. 1995, 252p. ,

Biblioteca ABIR nr. 1, vol. 2: M-Z, 1996,

Biblioteca ABIR nr. 3, 278p.

Alături de un domeniu propriu de cercetare și o metodologie specifică, existența unui vocabular specific certifică existența ca atare a unui domeniu științific. Vocabularul de termeni din domeniul biblioteconomiei și științei informării, scos sub egida ABIR-ului de conf. dr. Mircea Regneală pare să fie unul din acele semne care anunță un început de normalizare (în ambele sensuri) al unui domeniu greu încercat. Două par a fi direcțiile principale care au stat la baza realizării lucrării, și care i-au modelat profilul. Pe de o parte, lucrarea este concepută sub semnul unei anumite urgențe culturale, ținând cont de penuria absolută în spațiul românesc a instrumentelor de tip dicționar cu arie de cuprindere generală în domeniul biblioteconomiei și științei informării, după cum mărturisește chiar autorul în argumentul introductiv și după cum pot da seamă toți specialiștii

domeniului. Această grabă benefică intelectual a făcut ca lucrarea să capete aspectul unui vocabular și nu al unui dicționar, definițiile termenilor fiind din intenție reduse la minim, acoperind doar spațiul lingvistic al unei fraze. Când o discuție mai amplă s-a dovedit necesară, aceasta a fost cuprinsă în notele de la sfârșitul definiției principale, marcate prin grafie distinctă. Pe de altă parte, în absența unei organizări coerente a domeniului abordat, lucrarea acoperă un lăudabil efort de standardizare minimală a lexicului de specialitate. Opțiunea de a introduce ca unitate separată a termenilor neadecvați sau improprii pare a fi rezultatul unei decizii pragmatice; la nivelul larg al profesiei de bibliotecar, acest tip de termeni sunt încă în uz. Din acest motiv, trimerile de tip sinonimic sunt numeroase, însă dimensiunile reduse ale definițiilor nu permit discutarea opțiunilor. Vocabularul conține un număr de 2690 de înregistrări, organizate alfabetic. Volumul I cuprinde un Cuvânt de salut, redactat de Ion Stoica și un argument al autorului. La sfârșitul fiecărui volum se găsește un indice tematic pe materii (noțiuni fundamentale; documente; achiziția, prelucrarea și conservarea documentelor; regăsirea documentelor și utilizatori). Fiecare temă este sub împărțită în subdomenii, iar în interiorul domeniilor avem o organizare alfabetică. Ar fi fost de dorit, așa cum se obișnuiește ca indicele volumului al doilea să cumuleze și trimerile la primul volum, pentru a facilita accesul la informație, pe cale tematică. Rezultat al unei încrucișări hibride între dezvoltarea dinamică a domeniului științei informării pe plan internațional și arierarea acestuia în realitatea românească, Vocabularul... își propune și reușește realizarea unui echilibru aproape imposibil între cerințele științifice ale lucrării și nivelul majorității cititorilor cărora li se adresează. Unele opțiuni personale ale autorului în privința definițiilor sau termenilor se pot defini extrem de fertile incitând la discuții asupra domeniului. În ceea ce are valoros, lucrarea lui Mircea Regneală se constituie într-un pas important în evoluția

domeniului, iar prin accentele personale, într-o veritabilă provocare în a gândi asupra aspectelor controversate ale terminologiei și taxonomiei de specialitate.

Farmecul culturii

Gheorghe Buluță,

*Cultura scrisă la români, București,
Departamentul Informațiilor Publice
al Guvernului României, 1996, 84p.*

Având ca obiectiv declarat, acțiunea de vulgarizare, și adresându-se unui public larg și cu precădere nespecialist, lucrarea lui Gheorghe Buluță demonstrează că se poate face operă de popularizare cu farmec și fără a face rabat exigenței profesionale. Dimensiunile reduse ale lucrării silesc la opțiuni stilistice. Autorul a preferat varianta prezentării unor momente semnificative din istoria culturii scrise românești prezentate într-o formă atractivă și accesibilă, ajutată din plin de calitatea ilustrației. Importanța lucrării rezidă mai ales în faptul că reușește să lege izvoarele culturii vechi cu realități contemporane. Pornind de la originile scrisului pe teritoriul românesc, lucrarea se oprește în cea mai strictă contemporaneitate.

Lectură ideală pentru liceeni sau pentru persoane aflate în curs de formare profesională în domenii culturale (studenți, tineri bibliotecari sau redactori de editură) lucrarea se adresează oricărui specialist doritor să-și (re)organizeze cunoașterile în domeniul cărții, oferind într-un spațiu restrâns, date semnificative ale culturii scrise românești. Lucrarea demonstrează adevărul că, pentru a face "cultură mică", e nevoie de o capacitate de sinteză pe care nu ți-o poate da decât însușirea profundă a unei mari culturi.